

§ 2. 1. Za pracę w soboty, niedziele i święta, określone w odrębnych przepisach jako dni wolne od pracy, przysługują pracownikom dodatkowe dni wolne od pracy w wymiarze do 6 dni w roku kalendarzowym.

2. Pracownikom, którzy przepracowali w miesiącu dni wolne od pracy, o których mowa w ust. 1, w liczbie co najmniej równej liczbie sobót w miesiącu, przysługuje za ten miesiąc 0,5 dnia wolnego od pracy. Z uprawnienia tego pracownik może skorzystać po uzyskaniu łącznie całego dnia wolnego od pracy.

3. Szczegółowe zasady ustalania uprawnień, o których mowa w ust. 1 i 2, określi Minister Górnictwa i Energetyki w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 3. 1. Za wykorzystany dodatkowy dzień wolny od

pracy na zasadach określonych w § 2 pracownikowi przysługuje wynagrodzenie jak za urlop wypoczynkowy.

2. W razie niewykorzystania dodatkowego dnia wolnego od pracy w myśl § 2 — niezależnie od wynagrodzenia za pracę w danym dniu — pracownikowi przysługuje dwukrotne wynagrodzenie według zasad obowiązujących na danym stanowisku pracy, z dodatkiem w wysokości 100% wynagrodzenia wynikającego z kategorii osobistego zaszczerowania.

3. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 2, na wniosek pracownika może być w całości lub w części lokowane na książeczke oszczędnościowej Powszechnej Kasy Oszczędności, oznaczonej hasłem „Górnik”.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

259

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 października 1985 r.

w sprawie podatku od wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy i przez osoby fizyczne oraz od wynagrodzeń adwokatów — członków zespołów adwokackich.

Na podstawie art. 5 ust. 3 i art. 10 ust. 8 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późniejszymi zmianami) oraz art. 9 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i z 1985 r. Nr 12, poz. 50) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zwalnia się od podatku od wynagrodzeń:

- 1) wynagrodzenia wypłacane przez pierwszego płatnika pracownikom zatrudnionym w nie uspołecznionych zakładach pracy i przez osoby fizyczne oraz adwokatów — członkom zespołów adwokackich, jeżeli podstawa obliczenia podatku nie przekracza kwoty najniższego wynagrodzenia miesięcznego pracowników uspołecznionych zakładów pracy, określonej odrębnymi przepisami, z wyjątkiem wynagrodzeń pracowników wymienionych w § 3 ust. 3 pkt 2 i 3,
- 2) kwoty wypłacane pracownikom z tytułu zwrotu kosztów używania własnych pojazdów samochodowych na potrzeby zakładu pracy — do wysokości nie przekraczającej stawek za jeden kilometr przebiegu pojazdu, określonych w odrębnych przepisach obowiązujących w stosunku do jednostek gospodarki uspołecznionej.

2. Zwolnienie od podatku, o którym mowa w ust. 1, dotyczy również wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy.

§ 2. 1. Podatek od wynagrodzeń nie objętych przepisami § 1, wypłacanych przez pierwszego płatnika:

- 1) pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy,
- 2) pracownikom zatrudnionym w celu nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy,
- 3) pracownikom zamieszkałym na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zatrudnionym w przedstawicielstwach dyplomatycznych i konsularnych państw obcych,

4) adwokatów — członkom zespołów adwokackich,

wynosi 12%, a jeżeli płatnik opłaca podatek z własnych funduszy — 13,5% podstawy opodatkowania.

2. Pracownicy zamieszkali na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i pobierający wynagrodzenie wypłacane za granicą, z wyjątkiem wymienionych w ust. 1 pkt 3, opłacają podatek od wynagrodzeń wypłacanych przez pierwszego płatnika w wysokości 15% podstawy opodatkowania.

3. W razie zatrudnienia pracowników wymienionych w ust. 1 i 2 przez drugiego i dalszych płatników, podatek od wynagrodzeń pobiera się według skali określonej w § 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1953 r. w sprawie obniżenia skal podatkowych w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 1, poz. 1), stosując przy obliczaniu podatku przepisy art. 9 ust. 7 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późniejszymi zmianami). Podatek nie może być jednak wyższy niż 21,5%, a jeżeli płatnik opłaca podatek z własnych funduszy — nie może być wyższy niż 27% podstawy opodatkowania.

§ 3. 1. Podatek od wynagrodzeń innych pracowników niż wymienieni w § 2, zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy oraz przez osoby fizyczne, pobiera się w formie zryczałtowanej.

2. Podstawę obliczenia zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń stanowi deklarowane wynagrodzenie miesięczne.

3. Zryczałtowany podatek od wynagrodzeń wynosi:

- 1) od wynagrodzeń otrzymywanych przez pracowników zatrudnionych w gospodarstwach domowych, a wypłacanych przez:
 - a) pierwszego płatnika — 12%, jeżeli wynagrodzenie przekracza kwotę, o której mowa w § 1 pkt 1,
 - b) drugiego lub dalszych płatników — 21,5%, nie mniej jednak niż 1.150 zł,

2) od wynagrodzeń otrzymywanych przez pracowników zatrudnionych przy sprzątanii, pilnowaniu mienia i w charakterze pomocy kuchennej, a wypłacanych przez:

- a) pierwszego płatnika — 12%, nie mniej jednak niż 950 zł,
- b) drugiego lub dalszych płatników — 21,5%, nie mniej jednak niż 1.750 zł,

3) od wynagrodzeń otrzymywanych przez pracowników nie wymienionych w pkt 1 i 2, a wypłacanych przez:

- a) pierwszego płatnika — 12%, nie mniej jednak niż 1.300 zł,
- b) drugiego lub dalszych płatników — 21,5%, nie mniej jednak niż 2.300 zł.

4. Zryczałtowany podatek od wynagrodzeń otrzymywanych przez pracowników zatrudnionych w kościołach i innych związkach wyznaniowych oraz ich jednostkach organizacyjnych pobiera się według stawek określonych w ust. 3 pkt 1, z wyjątkiem wynagrodzeń organistów i chórmistrzów nie będących osobami zakonnymi oraz pracowników zatrudnionych przy budowach, od których podatek pobiera się według stawek określonych w ust. 3 pkt 3.

§ 4. Jeżeli płatnik opłaca podatek od wynagrodzeń z własnych funduszków, ryczałt wynosi od wynagrodzeń pracowników wymienionych:

- 1) w § 3 ust. 3 pkt 1 i ust. 4:
 - a) wypłacanych przez pierwszego płatnika — 13,5%,

b) wypłacanych przez drugiego lub dalszych płatników — 27%, nie mniej jednak niż 1.450 zł,

2) w § 3 ust. 3 pkt 2:

a) wypłacanych przez pierwszego płatnika — 13,5%, nie mniej jednak niż 1.100 zł,

b) wypłacanych przez drugiego lub dalszych płatników — 27%, nie mniej jednak niż 2.200 zł,

3) w § 3 ust. 3 pkt 3:

a) wypłacanych przez pierwszego płatnika — 13,5%, nie mniej jednak niż 1.450 zł,

b) wypłacanych przez drugiego lub dalszych płatników — 27%, nie mniej jednak niż 2.900 zł.

§ 5. W razie wypłaty wynagrodzenia za niepełny miesiąc, zryczałtowany podatek od wynagrodzeń ustala się przyjmując za każdy dzień zatrudnienia 1/30 podatku ustalonego według zasad określonych w § 3 i 4.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 8 października 1983 r. w sprawie podatku od wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w nieuspołecznionych zakładach pracy i przez osoby fizyczne oraz od wynagrodzeń adwokatów — członków zespołów adwokackich (Dz. U. Nr 58, poz. 264).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń wypłacanych poczynając od dnia 1 listopada 1985 r.

Minister Finansów: S. Nieckarz

260

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 października 1985 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad prowadzenia gier losowych i totalizatorów.

Na podstawie art. 2 ust. 3, art. 5 ust. 3, art. 6 ust. 3 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 1976 r. o grach losowych i totalizatorach (Dz. U. Nr 19, poz. 122 i z 1982 r. Nr 7, poz. 54) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 24 czerwca 1976 r. w sprawie szczegółowych zasad prowadzenia gier losowych i totalizatorów (Dz. U. Nr 26, poz. 154 i z 1980 r. Nr 15, poz. 53) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Loterie fantowe o charakterze jednorazowym mogą być prowadzone na podstawie zezwolenia udzielonego przez:

- 1) terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw finansowych stopnia podstawowego — jeżeli łączna cena przeznaczonych do sprzedaży losów (kapitał gry) nie przekracza 100.000 zł,
- 2) terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw finansowych stopnia wojewódzkiego — przy kapitale gry powyżej 100.000 zł do 500.000 zł,
- 3) przedsiębiorstwo państwowe „Polski Monopoli Loteryjny” — w pozostałych wypadkach.”;

- 2) w § 7 ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. Losy loterii nie wymienionych w ust. 1a podlegają ostemplowaniu przez terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw finansowych, właściwy ze względu na siedzibę prowadzącego loterię. Jeżeli łączna cena przeznaczonych do sprzedaży losów (kapitał gry) nie przekracza 100.000 zł, losy podlegają ostemplowaniu przez terenowy organ administracji państwowej, o którym mowa w § 6 ust. 2 pkt 1, jeżeli zaś kapitał gry wynosi powyżej 100.000 zł — przez terenowy organ administracji państwowej, o którym mowa w § 6 ust. 2 pkt 2.”;

- 3) w § 8:

- a) w ust. 1 pkt 2 wyrazy „stopnia wojewódzkiego” zastępuje się wyrazami „o których mowa w § 6 ust. 2 pkt 2”;
- b) w ust. 3 wyrazy „stopnia podstawowego” zastępuje się wyrazami „o których mowa w § 6 ust. 2 pkt 1”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Minister Finansów: S. Nieckarz